

DOĞA VE ÇEVREYİ KORUMAK

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ
بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ
لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا
الْعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: *“İnsanların bizzat kendi işledikleri yüzünden karada ve denizde düzen bozuldu ki, Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın; belki de tuttukları kötü yoldan dönerler.”* (er-Rûm, 30/41)

Allah Teâlâ insanı yarattı, ona akıl ve fikir verdi ve yeryüzündeki halifesi kıldı. Böylece ona daha önce hiçbir varlığa yüklediği ağır bir yük yükledi; bu yük sorumluluktur. Kerim olan Allah indirmiş olduğu Kur'an-i Mecid'de şöyle buyurmaktadır: *“Şüphesiz biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar onu yüklenmek istemediler, ondan çekindiler. Onu insan yükledi...”* (el-Ahzâb, 33/72)

Değerli Kardeşlerim!

İnsanın bu dünyada normal ve mutlu bir hayat sürdürebilmesi için Yüce Allah ona sayılamayacak kadar nimetler vermiştir. Bu nimetler arasında doğa ve doğanın nimetleri de yer almaktadırlar. Temiz hava, tuzlu denizler, tatlı ırmaklar, yüksek dağlar, şifalı bitkiler ve

daha nice sayılamayacak kadar doğal nimetler insanın hizmetine sunulmuştur. Elbette doğada ve çevremizde bu kadar şey boşuna yaratılmamış ve insan her verilen nimete karşı sorumlu tutulmuştur. Buna göre, ihtiyacımız olduğu kadar faydalanmalı ve onları gelecek nesiller için de korumalıyız. Bununla alâkalı Peygamber Efendimiz şöyle buyurmaktadır: *“Ey müminler! Akan bir nehir kenarında bile olsanız, suyu israf etmeyiniz, çünkü Allah israf edenleri sevmez.”* (Müslim)

Kardeşlerim!

İlim adamlarının araştırmalarına göre, bu dünya milyarlarca seneden beri varlığını sürdürmektedir. Lâkin şu da bir hakikattir ki, bu son yüzyılda doğaya zarar verildiği kadar daha önce hiçbir zaman verilmemiştir. Dünyada günlük atılan çöpler ve atıklar yüz milyonlarca tonu geçmektedir. Bununla beraber suya akıtılan zararlı maddeler ve havaya yükselen zehirli gazlar günlük olarak onbinlerce hayvanın ve insanın ölümüne sebep olmaktadır. Yapılan bu doğa ve çevre katliamından hepimiz az çok sorumluyuz. O yüzden hepimiz, yapabildiğimiz kadarıyla, doğaya ve çevreye sahip çıkmalıyız.

Muhterem Müslümanlar!

Dinimiz, doğa ve çevre temizliğine son derece önem vermektedir, Müslümanların çevreye karşı duyarlı olmasını öğretmektedir. Peygamber Efendimiz (s.a.s.) bir hadis-i şerifinde insanların oturdukları ağaçların altını temiz tutmalarını tavsiye etmiştir. Başka bir rivayette ise, kıyamete az bir zaman kaldığını bilseler bile, Müslümanlara ağaç dikmelerini emretmiştir. Bundan dolayıdır ki, Müslüman doğa ve çevresini temiz tutmalı, sahip çıkmalı ve çocuklarına da kâinatta herşeye karşı saygılı olmaya öğretmelidir.

Hutbemizi Peygamber Efendimizin şu hatırlatmasıyla bitirmek istiyorum: *“Bir kimse ağaç diker de o ağacın meyvesinden bir insan veya Allah'ın mahlûkâtından herhangi bir varlık yerse, bu, o ağacı diken kimse için sadaka olur.”* (Müslim)

ОПАЗВАНЕ НА ПРИРОДАТА И ОКОЛНАТА СРЕДА

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ

لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا

الْعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

Уважаеми мюсюлмани!

В айета, който цитирах, Всевишния Аллах повелява: *„Разрухата по сушата и в морето се появи заради онова, което ръцете на хората сториха, за да ги накара Той да вкусят част от онова, което са извършили, и за да се върнат [към покаянието]“* (ер-Рум, 30: 41).

Аллах Теаля сътворил човека и го дарил с разум и мъдрост, после го сторил наместник на тази земя. Така Той го натоварил с товар, с който нито едно друго същество преди него не било натоварено; това е отговорността. В низпослания Свещен Коран Аллах повелява: *„Ние предложихме на небесата и на земята, и на планините отговорността, но те се възпротивиха да я носят и се уплашиха от нея. А човекът я понесе...“* (ел-Ахзаб, 33: 72).

Скъпи братя!

Аллах Теаля дарил човека с безброй блага, за да може да живее един нормален и щастлив живот. Сред тези блага е и природата, с всички нейни естествени дарове като чистия въздух, солените морета, сладките реки, високите планини, лечебните билки и още безброй други дадености, предоставени в полза на човека.

Разбира се, всички тези творения, намиращи се в заобикалящата ни среда, не

са създадени напразно и човекът ще бъде държан отговорен за всяко благо, с което е дарен. Именно поради това ние трябва да се възползваме от тях, доколкото имаме необходимост и да ги запазим за идните след нас поколения. Относно това Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: *„О, вярващи! Не разхищавайте водата, дори и да се намирате край течаща река, тъй като Аллах Теаля не обича разхищаващите“* (Муслим).

Братя мюсюлмани!

Според изследванията на учените тази земя, на която се намираме, съществува от милиарди години. Вярно е обаче, че вредата, която е нанесена на природата през последното столетие, не е била нанасяна никога преди това. Изхвърляните бокалци и отпадъци по целия свят са стотици тонове. Освен това вредните вещества, които се изливат във водата, и токсичните газове, издигащи се във въздуха, ежедневно причиняват смъртта на десетки хиляди животни и хора по света. Всички малко или много сме отговорни за това природно и екологично унищожение. Именно поради това всеки според силите си трябва да се погрижи за опазването на природата и околната среда.

Скъпи братя!

Нашата религия отдава голямо значение на чистотата и насърчава мюсюлманите да бъдат чувствителни към опазването на природната среда. Пратеника на Аллах (с.а.с.) съветвал вярващите да държат чисти местата, където хората отсядат за почивка. В едно друго предание пък заповядва на мюсюлманите да засаждат дръвчета, та дори и да знаят, че е останало съвсем малко време до къямета. Ето защо мюсюлманите трябва да пазят и поддържат природата и околната си среда, и да учат децата си на уважение към всичко в тази Вселена.

Искам да завърша хутбето си със словата на Пейгамбера (с.а.с.), в които ни напомня: *„Ако един от вас засади дръвче и то порасне, после даде плодове и човек или друго творение консумира от тях, то за всеки плод ще има садака за онзи, който е засадил това дръвче“* (Муслим).

SÂLİH AMEL İMÂNİ BESLER

14

HUTBE

وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا
قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ
فَأُولَئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى

Muhterem Müslümanlar!

Okumuş olduğum ayet-i kerimede Allah Azimüşşân şöyle buyurmaktadır: *“Yeryüzünde böbürlenerek dolaşma. Çünkü sen ağırlık ve azametle ne yeri yarabilir ne de dağlarla ululuk yarışına girebilirsin.”* (el-İsrâ, 17/37)

Bu yüzden bugünkü hutbemiz, İslâm’ın en önemli rükünlerinden olan edep ve hayâ konusunda olacaktır. Edep, insanın söz ve hareket olarak diğer insanlarla olan ilişkilerinde ölçülü davranması ve iyi geçinmesidir. Benliğe yerleşen güzel bir özellik olan edep, kişiyi lekeleyici şeylerden koruyan bir melekedir. Hayâ ise, ahlâk ve edebe aykırı, dinî emirlere muhâlif söz ve fiiller karşısında utanmaktır. Diğer bir deyişle hayâ; çirkin şeylerden ruhun sıkılması, edebe aykırı bir işin meydana çıkmasından dolayı kalbin duyulanıp sıkıntı içinde kalmasıdır.

Aziz Müminler!

Allah Teâlâ insanı en güzel bir şekilde yaratmış ve ona doğru yolu gösterecek kitaplar ve peygamberler göndermiştir. Peygamberlerin gönderiliş amaçlarından biri de insanı kâmil bir ahlâkî olgunluğa erdirmektir. Bizim peygamberimiz ise hadîs-i şerîfnde *“Ben, güzel huyları tamamlamak için gönderildim.”* (Muvatta) buyurmuştur. Güzel ahlâk ve hayâ insanı Allah’ın rızasına

ulaştıracak en önemli ve gerekli özelliklerdendir. *“Kıyamet günü müminin terazisinde en büyük ağırlığı ahlâkî güzelliği meydana getirir.”* (Riyâzu’s-Sâlihîn)

Muhterem Kardeşlerim!

Hayâ ve edep, îmânla bağlantılıdır ve îmânın göstergelerinden biridir. Bu özelliği ise yine hadîs-i şerîfte şöyle ifade edilmektedir: *“İmân, yetmiş küsür derecedir. En üstünü ‘Lâ ilâhe illâllâh (Allah’tan başka ilâh yoktur)’ sözüdür, en düşük derecesi de rahatsız edici bir şeyi yoldan kaldırmaktır. Hayâ da îmândandır.”* (Buhârî)

Hayâ, hem Allah katındaki hem de insanların yanındaki değerimizi ifade eder. Hayânın en güzeli Allah’a karşı gelmekten sakınmaktır. İnsanı sonsuz nimetlerle donatan, onu bütün varlıklara üstün kılan Yarıdana karşı nankör bir tavır takınmak elbette doğru bir davranış değildir. O hâlde Allah’a gerçek mânâda bir îmân, ibadetleri hakkıyla yerine getirmek, emir ve yasaklara uymak, Allah’a karşı hayâlî olmanın alâmetidir.

Aziz Kardeşlerim!

Peygamberimiz, *“İslâm, güzel ahlâktır.”* (Kenzü’l-Ummâl) buyuruyor. Bir Müslüman her zaman ahlâkını güzelleştirmeye ve İslâm ahlâkıyla ahlâklanmaya çalışmalıdır. Çünkü insanı üstün, yaratılış yolunda değerli kılan bu özelliklerdir. Bu yüzden edep ve hayâ ne kadar bizim edinmemiz gereken bir özellik ise o kadar da çocuklarımıza da vermemiz gereken bir duygudur. Peygamberimizin; *“Hiçbir baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha üstün bir hediye veremez.”* (Tirmizî) hadîsinden de anlaşılacağı üzere onlara herşeyden önce güzel ahlâkî öğretmeliyiz. Bununla birlikte ahlâksızlık veya edepsizlik sayılan her türlü davranış ve hareketten de kaçınmalıyız. Aksi takdirde Allah Teâlâ’nın rızasını kaybeder, insanlar arasında da hoşlanılmayan bir kişi haline geliriz, Allah korusun!

ПРАВЕДНИТЕ ДЕЛА ПОДХРАНВАТ ВЯРАТА

وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا
قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ
فَأُولَئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى

Уважаеми мюсюлмани!

Всевишния Аллах не е създал човека напразно и не го е оставил да живее безцелно, а го е натоварил с редица задължения и ибадети, които той трябва да върши. Създал е живота и смъртта като изпитание за него и за да успее в това изпитание, той трябва заедно с вярата си да върши и праведни дела.

За да се опази вярата и за да се вкорени в нечие сърце, трябва да се извършват определени дела. Защото вярата, която не е излязла от полето на мисълта към полето на действията и делата, прилича на безплодно дърво. Светлината на вярата, намираща се в сърцето, ще продължи да греє и да се увеличава само тогава, когато се вършат праведни дела. Праведните дела са признак на искрената вяра. Допринасят за укрепването на нашия иман и ни подпомагат да достигнем до морална зрялост. Добрият морал е плод от дървото на вярата, което се подхранва с ибадет и добри дела. В сърцето на онзи, който продължава да прави ибадет, изгрява светлината на вярата и в него се укрепват страхопочитанието и чувството за отговорност. Истинската полза от ибадетите е опазването на съществуващата вяра и нейното развитие. И това, което някои хора казват, че „чистотата на сърцето е важна, а не ибадетите...“, не кореспондира с ислямското разбиране. Един мюсюлманин никога и в никакъв случай не може да има подобни помисли.

Скъпи братя!

Всеки вярващ, който обича Аллах Теаля и от сърце е повярвал в Него, безусловно и с радост изпълнява всички Негови повели. Вършенето на праведни дела от страна на даден човек е свързано с размера на любовта му, която той изпитва в сърцето си към

Всевишния Аллах. Тъй като, колкото повече човек обича Аллах Теаля, толкова повече желае Неговото задоволство и се страхува да не загуби обичта Му.

В интерес на истината трябва да отбележим, че хората сами се възползват от праведните дела. Правенето на добри дела е в полза на самия човек, защото чрез това той печели както този, така и отвъдния свят. Всевишния Аллах повелява: „*А който се бори, единствено за себе си се бори. Аллах не се нуждае от световите*“ (ел-Анкебут, 29: 6). Всеки човек, който повярва, върши праведни дела и повелява истината и търпението, ще бъде спасен от пагубата. Тази истина е изразена в сура ел-Аср по следния начин: „*Кълна се в следобедна – наистина човекът е в загуба, освен онези, които вярват и вършат праведни дела, и взаимно се наставляват за истината, и взаимно се наставляват за търпението*“ (ел-Аср, 103: 1–3).

Братя мюсюлмани!

Всевишния Аллах видимо набляга върху това, че иманът не е само изричане на думи, а е обвързване с редица задължения; че тези, които вършат лоши дела, няма да спечелят от това, а тези, които са повярвали и вършат праведни дела, ще бъдат опростени. Това е изразено със следните Му слова: „*Нима хората смятат, че ще бъдат оставени да казват: „Повярвахме!“, без да бъдат изпитвани? Вече изпитахме онези преди тях. Аллах знае кои говорят истината и знае лъжците. Или онези, които вършат злини, смятат да ни убягнат? Колко лошо отсъждат! За който се надява да срещне Аллах – срокът от Аллах непременно ще настъпи. Той е Всечувашия, Всезнаещия. А който се бори, единствено за себе си се бори. Аллах не се нуждае от световите. А който вярват и вършат праведни дела, непременно ще отмахнем от тях провиненията им и ще им въздадем според най-хубавото от онова, което са извършили*“ (ел-Анкебут, 29: 2–7).

Повелявайки: „*А който дойде при Него като вярващ, вършил праведни дела, за такива са висшите степени*“ (Та-ха, 20: 75), Всевишния Аллах обвързва вярата с праведните дела и подчертава, че висшите степени в дженнета се постигат единствено когато вярата е придружена от праведни дела.

Моля се на Всевишния Аллах да отреди както на нас, така и на всички мюсюлмани от красотата на дженнета и неговата благодат! И нека бъде доволен от всички вас!

BERÂAT GECESİ - MUHASEBE ZAMANI

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا
عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا
إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

Muhterem Müslümanlar!

30 Nisan, Pazartesi gününü Salı'ya bağlayan gece, yani Şaban ayının 15. gecesi Berâat Kandilidir. Berâat Gecesi, birçok dinî ve ahlakî güzelliklerin yaşandığı mübarek Ramazan ayını müjdeleyen kutlu bir gecedir. Sözlükte borçtan, suç ve cezadan kurtulmak anlamlarına gelen Berâat, dinimizde ise günahlardan temizlenmeyi, Allah'ın rahmetine ve afına nail olmayı ifade etmektedir.

Değerli Müminler!

Bu gecede yapılacak ibadet ve iyiliklerin fazileti büyüktür. Sevgili Peygamberimiz (s.a.s.) bu geceyi ibadetle geçirmiş ve kıldığı namazın secdesinde şöyle dua etmiştir: *"Allah'ım! azabından affına, gazabından rızana sığınıyor, Senden yine Sana iltica ediyorum. Şanın yücedir. Sana yaptığım senayı Senin kendine yaptığın senaya denk bulmuyorum. Sana gereği gibi hamd etmekten âcizim."* (et-Tergib)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s.), bizim de bu geceyi ibadetle geçirmemizi tavsiye etmiş ve şöyle buyurmuşlardır: *"Şaban ayının onbeşinci gecesini ibadetle geçirin, gündüzünde de oruç tutun. Çün-*

kü Yüce Allah, bu gece güneş doğuncaya kadar dünya semasına rahmetiyle tecellî eder ve şafak sökene kadar şöyle buyurur: Tövbe eden yok mu, affedeyim. Rızık isteyen yok mu, rızık vereyim. Hastalığına şifa isteyen yok mu, şifa vereyim. Daha ne gibi istekleri varsa istesinler, vereyim." (İbn Mâce)

Aziz Müminler!

Hayrın, bereketin ve güzelliklerin sağanak sağanak yağdığı, rıza ve şifa kapılarının sonuna kadar açıldığı bu gecede manevî ziyafetten nasibimizi alalım. Yüce Rabbimizin *"...Ey kendilerine kötülük edip aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları affeder, Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir."* (ez-Zümer, 39/53) müjdesinin farkına varıp bu gecede Rabbimizden cân-u gönülden **bağışlanma talebinde bulunalım.**

Bu mübarek gece vesilesiyle Yüce Rabbimize, ailemize, çocuklarımıza, çevremize ve milletimize karşı sorumluluklarımızı yeniden gözden geçirelim. Birbirimizin kusur ve hatalarını örtmeye, güzelliklerimizi öne çıkarıp paylaşmaya çalışalım. Aramızdaki sevgi bağını, dayanışma ruhunu kuvvetlendirelim. Kin ve düşmanlıkları ortadan kaldıralım. Toplum olarak birlik ve bütünlüğümüzü, huzur ve esenliğimizi koruyalım.

Bu duygu ve düşüncelerle idrak edeceğimiz Berâat Gecesinin insanlığın barış, huzur ve saadetine, bütün Müslümanların kurtuluş berâatini almasına vesile olmasını Yüce Allah'tan niyaz ediyorum.

НОЦТА БЕРААТ - ВРЕМЕ ЗА РАВНОСМЕТКА

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا
عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا
إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

Уважаеми мюсюлмани!

На 30 април, понеделник вечерта, е Нощта Бераат. Тя е петнадесетата нощ на месец шабан и е сред нощите, в които се преживяват редица специални религиозни и духовни моменти. В същото време тя е предвестник на свещения месец рамазан. Думата „бераат“, чието речниково значение е спасение от дълга, вината и наказанието, от религиозна гледна точка означава прочистване от греховете и израз на милост и прошка от Аллах Теаля.

Скъпи братя!

Ибадетът и добрините, които ще се вършат през тази благословена нощ, имат голяма стойност. Предава се, че Пратеника на Аллах (с.а.с.) прекарвал тази вечер в ибадет и по време намаза в положение на седжде четял следната дуа: „О, Аллах! Осланям се от Твоето наказание на Твоята прошка, от Твоя гняв на Твоето задоволство. Търся закрила от Теб, отново при Теб. Велика е Твоята слава. Не мога да сравня възхвалата ми към Теб с възхвалата, която Ти отправяш към Себе Си. Не съм в състояние да те похваля така, както Ти подобава“ (ет-Тергиб).

Пейгамбера (с.а.с.) е препоръчал и ние да прекараме тази вечер в ибадет и е казал: „Прекарайте петнадесетата нощ на

месец шабан в ибадет и спазвайте оръч през деня, тъй като през тази нощ веднага след залез слънце Аллах Теаля обгръща небосклона с благодат и чак до изгрева повелява следното: „Няма ли искащи прошка, за да им простя? Няма ли искащи препитание, за да им го дам? Няма ли искащи изцеление, за да ги даря със здраве? Какви други желания имат, та да им ги дам?“ (Ибн Мадже).

Скъпи вярващи!

Нека всички ние получим нашия дял от духовната софра на тази свещена нощ, през която благодатта и изобилието се спускат върху нас като пролетен дъжд и през която портите на задоволството са разтворени докрай. Нека всички ние осъзнаем посланието на Всевишния Аллах: „**Кажки: „О, раби Мои, които престъпвате в уцърб на себе си, не губете надежда за милостта на Аллах! Аллах опрощава всичките грехове, щом се покаете. Той е Опрощаващия, Милосърдният“** (ез-Зумер, 39: 53). И нека през тази свещена нощ от все сърце поискаме прошка от Него.

Нека тази вечер бъде повод за нас да преразгледаме отговорността си към нашите семейства, нашите деца, нашата нация и заобикалящата ни среда.

Нека се постараям едни други да покриваме недостатъците си и изведем на преден план нашите добрини, за да укрепим връзката на любовта и солидарността между нас. Да премахнем омразата и враждебността, за да защитим нашето единство, мир и почтеност.

Обзет от тези чувства и мисли, искам още веднъж да ви честитя Нощта Бераат, като се моля на Всевишния Аллах да дари с щастие и прошка всички мюсюлмани и отреди спокойствие и мир за цялото човечество.

ORUÇ İBADETI

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ
عَلَيْكُمْ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ
عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Muhterem Müslümanlar!

Peygamberimiz Efendimizin Mekte'den Medine'ye hicretinden birbuçuk sene sonra Şaban ayının onuncu günü farz kılınan oruç, İslâm'ın beş esasından biridir.

Oruç ibadeti, imsak vaktinden akşam ezanı vaktine kadar Allah rızası için bilinçli olarak yeme, içme ve cinsel ilişkiyi terk etmekle yapılır. Oruçlu mümin, Rabbinin rızası için aslında helâl olan bazı fiilleri belirli sürede kendisine yasaklar. Nefsinin bu isteklerine karşı direnir, nefsiyle mücadele eder ve sevabını da Allah'tan bekler. Oruç, Müslümanı kötülüklerden uzak tutarak nefsini terbiye eder, ahlâkı güzelleştirir, merhamet duygusunu geliştirir, sıkıntılara katlanmaya ve sabra alıştıırır. Nimetin kıymetini anlayıp şükretmeyi öğretir.

Oruç, akıllı, ergenlik çağına gelmiş, yolcu olmayan, sağlıklı her Müslümana farzdır. Ancak hastalar, yolcular, hamile, çocuk emzirmekte ve özel günlerinde bulunan kadınlar oruçlarını tutmayıp daha sonra kaza ederler.

Kıymetli Müminler!

Bedenin zekâtı durumunda olan oruç, Müslümanı kötülüklerden ve cehennemden koruyan bir perde, bir kalkan, sığınacak bir kaledir. Oruç ibadetinde asla gösteriş yoktur. Sadece Allah rızası için tutulduğundan dolayı sevabının miktarını da Allah Teâlâ takdir buyuracaktır.

Peygamberimizin haber verdiği üzere, oruçlunun uykusu ibadet, susması Allah'ı tesbih etmektir. Allah (c.c.) oruçlunun duasını kabul eder, salih amellerine kat kat sevap verir ve günahlarını bağışlar.

Hutbemin başında okuduğum Bakara suresinin 183. ayet-i celilesinde Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: *“Ey iman edenler! Oruç sizden önceki ümmetlere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umurlur ki korunursunuz.”*

Aziz Kardeşlerim!

Bizi melekletiren orucu kalbimizle, beynimizle, gözümüz-kulağımızla velhasıl bütün varlığımızla tutalım. Yalan, gıybet, iftira, dedikodu gibi günahları işleyerek orucumuzun sevabını, manevî hayatımızın güzelliğini, sosyal hayatımızın dengesini bozmayalım. Oruç ibadetini bütün benliğimiz ve samimiyetimizle yerine getirmeye çalışalım. Peygamberimiz (s.a.s.) bir hadisinde; *“Kim yalan söylemeyi ve yalanla iş yapmayı bırakmazsa, Allah o kimsenin yemesini, içmesini bırakmasına değer vermez.”* (Tecrid-i Sarih Tercemesi) buyurmaktadır.

Hutbemi, başta bir hadis-i şerif meali ile bitiriyorum: *“Cennette Reyyan denilen bir kapı vardır ki, kıyamet günü oradan ancak oruç tutanlar girecektir.”* (Riyâzu's-Sâlihîn)

ИЗРАЗЪТ НА ОТДАДЕННОСТТА КЪМ АЛЛАХ: ОРУЧ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ
عَلَيْكُمْ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ
عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

Уважаеми мюсюлмани!

Ибадетът оруч е сред петте основи на исляма. Той става фарз една година и половина след хиджрета на Пейгамбера (с.а.с.) от Мекка за Медина, в десетия ден на месец шабан.

Ибадетът оруч е въздържане от ядене, пиене и сексуални контакти от времето на имсак [преди времето за сабах намаз] до настъпването на времето за ифтар [езана за акшам намаз], с възнамерение за постигане задоволството на Аллах Те-аля. Вярващият, който спазва оруч, в определен срок забранява за себе си някои неща, които по принцип са позволени, надявайки се на задоволството на Всевишния Аллах. Той се съпротивлява на своите желания, бори се със своята душа и за всичко това очаква отплата единствено от Аллах.

Спазването на оруч отдалечава мюсюлманина от лошите дела, възпитава неговото его, краси неговия морал, развива чувството му за състрадание, учи го да проявява търпение, когато го сполети беда, и осъзнавайки ценността на богатата, с които е дарен, да благодари на Всевишния Аллах.

Оручът е задължение – фарз, и трябва да се спазва от всеки психически уравновесен и пълнолетен мюсюлманин, който не е пътник или тежко болен. Само хора,

които са тежко болни, тези, които пътуват, бременните жени, кърмачките и тези от жените, които са в месечен цикъл, не говеят, а след това отговяват (казā) пропуснатите дни.

Скъпи вярващи!

Оручът, който се приема като зекят за тялото, предпазва човека от лошите и неприкосновени дела. Той е завеса, щит и крепост, която опазва вярващия от джехеннема. Този ибадет не се изпълнява за показност, а се извършва единствено за задоволството на Аллах. Именно поради това и наградата за него ще бъде отредена единствено от Аллах Теаля.

Според това, което Пейгамбера (с.а.с.) ни е съобщил, спането на спазващия оруч е ибадет, а неговото мълчание – зикр. Всевишния приема неговата дуа и молба, дарява го многократно със севаб за добрите му дела и опрощава греховете му.

В 183-тия аяет на сура Бакара, който прочетох в началото на хутбето си, Всевишния Аллах повелява: „*О, вярващи, предписано ви е говеенето, както бе предписано и за онези преди вас, за да се побоите*“.

Скъпи братя!

Нека спазваме оруча, който ни възвишава до нивото на меляикетата, със сърце и ум, с очи и уши, или казано по друг начин, с цялото си съществуване. И нека не опустошаваме наградата от него, красотата на духовния и равновесието на социалния ни живот, извършвайки грехове като злословие, лъжа, клюки и клевети. Нека се опитаме да извършим този ибадет с цялата си искреност и откровение. Тъй като в един хадис Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: „*Аллах не се нуждае от гладуването и жадуването на онзи, който не остави лъжата и заблудата и делата според тях*“ (Теджрид-и сарих).

Завършвам хутбето си с друг хадис, в който Расулюллах (с.а.с.) е казал: „*Дженнетът има порта, наречена Рейян, през нея в съдния ден ще влезнат само онези, които са спазвали оруч през месец рамазан*“ (Рияз-ус-салихин).